

Arrest

nr. 74 153 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Tbilisi, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft gans uw leven problemen gekend in Georgië omwille van uw Armeense origine. Na uw kerkelijk huwelijk met uw vrouw, die van Georgische origine is, werd ook zij lastig gevallen en vroeg men dat zij zou scheiden van u. De concrete aanleiding van jullie vlucht uit Georgië is omdat jullie zoon werd onderdrukt in Georgië omwille

van zijn Armeense afkomst. Zo had uw zoon op school een wiskunde-olympiade gewonnen maar kreeg hij de hieraan verbonden prijs - een reis naar Duitsland - niet toegekend omdat de ouders van Georgische kinderen eisten dat hun kinderen de prijs zouden krijgen. In januari 2011 werd uw zoon nabij zijn school geslagen door mensen die zeiden dat Georgië voor de Georgiërs moet zijn. Toen uw zoon thuiskwam had hij een hoofdwonde maar vertelde niet wat er gebeurd was. Na enkele dagen kwamen ouders van klasgenoten van uw zoon bij u thuis langs en lichtten u en uw vrouw in van het incident. U vertelde aan de wijkagent wat er was gebeurd maar die zei dat hij pas iets kon ondernemen indien u de daders kon aanduiden. Op 22 maart 2011, de verjaardag van uw vrouw, diende uw zoon omwille van een bloedneus en hoofdpijn medische verzorging te krijgen in een hospitaal. Volgens uw vrouw had hij deelgenomen aan een vechtpartij of was hij geslagen. Op 24 april 2011, of de dag erna, werd uw zoon opnieuw geslagen. Uw vrouw klaagde dit tevergeefs aan bij de oppositiepartij Labourist. Na dit voorval verliet u met uw gezin jullie woning en trokken in bij vrienden elders in Tbilisi. Op 11 mei 2011 ging u met uw vrouw en zoon naar Batumi. Vandaar reisden jullie in een minibus naar België. U betaalde hiervoor ongeveer 20.000\$. Op 17 mei 2011 vroeg u samen met uw vrouw N. D. (...)i (O.V. 6.814.655) asiel aan in België. U bent in het bezit van uw identiteitskaart en deze van uw zoon.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS p. 8) blijkt dat u omwille van de problemen die uw zoon ondervond ten gevolge van zijn Armeense afkomst, met uw gezin jullie land van herkomst hebben verlaten. U stelt uitdrukkelijk dat indien uw zoon deze problemen niet had gekend jullie Georgië niet zouden verlaten hebben.

Wat betreft deze problemen die jullie zoon zou gekend hebben omwille van zijn Armeense origine moet echter worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw vrouw hieromtrent ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vertonen waardoor de geloofwaardigheid ervan op manifeste wijze wordt ondermijnd.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 7) dat er drie incidenten - eerste in januari, en nog eens in maart en april 2011 - waren waarbij uw zoon werd geslagen. Uit de verklaringen van uw vrouw (CGVS vrouw p. 5-6) blijkt daarentegen dat er twee dergelijke incidenten waren, nl. in maart en in april 2011. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 7) geen weet te hebben van het incident in januari 2011 en dat u dit haar niet heeft verteld. Deze motivering is onafdoende. U verklaart immers (CGVS p. 4-5) dat in januari 2011 enkele dagen nadat uw zoon bebloed was thuisgekomen, ouders van klasgenoten van uw zoon bij jullie thuis langskwamen en vertelden dat uw zoon nabij de school was geslagen. Aangezien u uitdrukkelijk stelt dat uw vrouw hierbij aanwezig was is haar onwetendheid van dit eerste incident onaannemelijk.

Wat betreft het laatste incident in april 2011 waarbij uw zoon werd geslagen, verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 5) dat jullie toen niet meer thuis woonden maar enkele dagen hiervoor waren ondergedoken bij vrienden elders in Tbilisi. U daarentegen stelt (CGVS p. 5-6) dat jullie na dit laatste incident dat plaatsvond in april 2011 bij vrienden elders in Tbilisi gingen wonen, en dat er in de periode dat jullie daar woonden geen problemen meer zijn geweest.

Ook wat betreft de stappen die jullie ondernamen om de problemen die jullie zoon kende aan te klagen, vallen jullie verklaringen niet te rijmen met elkaar.

Zo verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u n.a.v. het eerste incident in januari 2011 tevergeefs de problemen ging aanklagen bij de wijkagent, en dat u hierna geen verdere stappen meer heeft ondernomen omdat dit toch zinloos was. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u na het tweede incident van maart 2011 waarbij uw zoon was geslagen naar de wijkpolitie bent gegaan. Na confrontatie stelt u (CGVS p. 8) dat u toen misschien niet goed begrepen werd, hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen, ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij verdere bevraging stelt u dat u telkens u de wijkagent zag hem inlichtte over uw problemen, hetgeen niet te rijmen valt met uw aanvankelijke uitdrukkelijke bewering (CGVS p. 6) dat u slechts éénmaal de wijkagent over uw problemen heeft verteld.

Verder verklaart u (CGVS p. 5-6) dat uw vrouw éénmaal tevergeefs heeft geprobeerd hulp te krijgen bij de oppositiepartij Labouristen, en dat dit n.a.v. het laatste incident van april 2011 was. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4-5) dat deze éénmalige poging om bij deze oppositiepartij hulp te krijgen plaatsvond n.a.v. het incident in maart 2011.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en deze van uw vrouw inzake jullie vluchtroute van Georgië naar België. U en uw vrouw stellen (CGVS p. 3; CGVS vrouw p. 2-3) dat jullie van Batumi in een minibus naar België reisden. Jullie betaalden de chauffeurs hiervoor ongeveer 20.000 \$. Jullie zaten achteraan in de minibus verborgen achter een plastieken laag. Er waren geen ruiten in deze ruimte maar indien de deur werd geopend kon men jullie zien zitten. U en uw vrouw weten niet welke landen jullie passeerden noch hoe jullie de

grenscontroles passeerden. Jullie weten niet of er valse documenten waren aangemaakt en de chauffeur had geen afspraak gemaakt wat jullie dienden te zeggen bij een eventuele controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers en gelet op het feit dat jullie op eenvoudige wijze konden worden betrapt (enkel de deur moest worden geopend), is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar/passeur jullie niet op de hoogte heeft gebracht van wat jullie dienden te zeggen in geval van controle. Aangezien een dergelijke clandestiene reis immers een uiterst precaire onderneming is, is het niet aannemelijk dat jullie dermate onwetend zijn aangaande het traject en de organisatie van de reis. Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat jullie de verborgen ruimte in de minibuss konden betreden via een schuifdeur aan de zijkant van de wagen, terwijl uw vrouw uitdrukkelijk stelt dat jullie deze ruimte niet via de zijkant konden betreden maar door een deur achteraan de wagen (aan de kant van de nummerplaat). Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van jullie reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u en uw vrouw reisdocumenten die jullie bij de ware reis naar België zouden hebben gebruikt, bewust verborgen houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw loutere bewering volgens dewelke u geheugenproblemen heeft (CGVS p. 7) is geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende wezenlijke elementen van uw asielrelaas noch uw ongeloofwaardige reisroute, kan verklaren. Verder mag er van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen problemen heeft om zijn vluchtrelaas te vertellen, verwacht worden dat hij medische/psychologische hulp zou inroepen om deze problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en deze van uw zoon) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending op van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder menen verzoekende partijen dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden achten en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale

overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partijen van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partijen niet van toepassing daar verzoekende partijen geen onderdanen betreffen van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partijen bedoelen dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen herhalen de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft aangehaald in zijn beslissing en zijn van mening dat verwerende partij hier niet uit kan concluderen dat zij in Georgië geen problemen hebben gekend omwille van de Armeense origine van eerste

verzoekende partij. Zij verwijten verwerende partij dat er in de bestreden beslissingen met geen woord gerept wordt over de problematiek van etnische minderheden, meer bepaald de Armeniërs in Georgië. De commissaris-generaal heeft geenszins op een ernstige manier hun asielrelaas onderzocht

2.2.4.2. De Raad volgt verzoekende partijen niet waar zij betogen dat uit aangaande tegenstrijdigheden niet kan worden geconcludeerd dat zij omwille van de Armeense origine van eerste verzoekende partij in Georgië geen problemen zouden hebben gekend. De Raad wijst erop dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* legden verzoekende partijen, die beweren uit Georgië te zijn gevlucht omdat hun zoon omwille van zijn Armeense afkomst werd onderdrukt in Georgië, flagrant tegenstrijdige verklaringen af inzake de problemen die hun zoon zou hebben gekend en de stappen die zij hiertegen zouden hebben ondernomen. De vaststelling dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die betrekking hebben op gebeurtenissen die aan de basis liggen van hun vlucht uit Georgië, heeft als gevolg dat er dan ook geen geloof meer kan worden gehecht aan deze voorgehouden feitelijkheden. Nu aan de problemen die de zoon van verzoekende partijen omwille van zijn origine zou hebben meegemaakt geen geloof kan worden gehecht, ziet de Raad niet in hoe het argument dat in de bestreden beslissingen met geen woord gerept wordt over de problematiek van etnische Armeniërs in Georgië, ter zake dienend kan zijn.

De Raad merkt bovendien op dat een verwijzing naar een algemene toestand, die bovendien geenszins concreet wordt uiteengezet, en evenmin gestaafd, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Zoals reeds uiteengezet, slagen verzoekende partijen er niet in deze vrees *in concreto* aan te tonen, nu aan hun beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen verder geen concrete argumenten hebben aangereikt ter neutralisering van desbetreffende tegenstrijdigheden. De motieven van de bestreden beslissingen in kwestie worden bijgevolg behouden.

2.2.5. Waar verzoekende partijen opmerken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij gewoon de tekst overneemt van de beslissing die ten aanzien van eerste verzoekende partij werd genomen waaruit blijkt dat de asielaanvraag van tweede verzoekende partij niet op een ernstige manier werd onderzocht, wijst de Raad erop dat tweede verzoekende partij zich in haar asielrelaas volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, wat bovendien in het verzoekschrift door verzoekende partijen niet wordt ontkend. Indien tweede verzoekende partij zich bij haar asielaanvraag geheel baseert op de vluchtmotieven die door haar echtgenoot werden aangehaald, spreekt het voor zich dat de motivering in de bestreden beslissing van eerste verzoekende partij volledig kan worden overgenomen in deze van tweede verzoekende partij. Desbetreffend argument kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Verzoekende partijen duiden evenmin in het verzoekschrift aan welke elementen in hoofdte van tweede verzoekende partij door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

2.2.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen de motivering met betrekking tot het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de opvallende tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende de reisweg en de wijze van reizen verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 oktober 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT